

Bilag

Nogle af udvalgets spørgsmål til miljø- og energiministeren og dennes svar herpå

Spørgsmål nr. 7:

Kan ministeren bekræfte, at der ikke i Højesterets dom af 28. juni 1999 er taget direkte stilling til, at der kan meddeles påbud efter miljøbeskyttelseslovens § 72 i forhold til en forurening, der er ophørt efter 1. januar 1992?

Svar:

I mit svar på udvalgets spørgsmål 5 (L 91 - bilag 4) anførte jeg, at lovforslaget omfatter det spørgsmål, som Højesteret direkte tog stilling til, nemlig at der ikke kan udstedes påbud om undersøgelser, når forureningen er ophørt før 1. januar 1992, hvor miljøbeskyttelseslovens § 72 trådte i kraft.

Spørgsmålet, om påbud kan udstedes efter miljøbeskyttelseslovens § 72, selvom forureningen ikke pågår på påbudstidspunktet, blev efter Miljøstyrelsens opfattelse ikke pådømt af Højesteret, og Højesteret tog dermed heller ikke direkte stilling til dette spørgsmål.

Spørgsmål nr. 8:

Forslaget til ændring af jordforureningslovens § 40 bygger ifølge bemærkningerne og ministerens svar på spørgsmål 4 bl.a. på Kammeradvokatens vurdering. Ministeren bedes oplyse, om det i forbindelse med lovforslag er sædvanligt at indhente fortolkninger af en ny højesteretsdom fra Kammeradvokaten, når lovforslaget i øvrigt ikke indeholder noget forslag om ændring af den bestemmelse, som Højesteret har fortolket.

Svar:

Miljøstyrelsen har oplyst, at det ikke er usædvanligt at indhente Kammeradvokatens vurdering af domme. Styrelsen vurderede dette som hensigtsmæssigt i dette tilfælde, hvor dommen er afgjort med dissens, og hvor flertallet har forskellige præmisser.

I såvel de almindelige bemærkninger afsnit 3 som i de specielle bemærkninger til de enkelte bestemmelser i kapitel 5 i forslaget til jordfor-

ureningslov (L 183) er flere steder omtalt den dengang verserende Højesteretssag.

Som det fremgår af udvalgets betænkning over jordforureningsloven, herunder mine tilkendegivelser i betænkningens punkt 8, var det væsentligt, at der blev taget højde for udfaldet af den verserende sag ved Højesteret om miljøbeskyttelseslovens § 72.

Baggrunden for fremsættelse af ændringsforslaget har således nær tilknytning til den af Højesteret afsagte dom, idet lovens § 40 med den foreslåede ændring fremover udgør hjemmelgrundlaget for påbud om undersøgelse af jordforureninger.

Spørgsmål nr. 9:

Kan ministeren bekræfte forlydender om, at forespørgslen til Kammeradvokaten er begrundet i, at Miljø- og Energiministeriet tidligere har ment, at der var tvivl om, hvorledes dommen skulle fortolkes, idet præmisserne fra de to dommere i flertallet kunne fortolkes således, at miljøbeskyttelseslovens § 72 ikke giver hjemmel til at meddele påbud til en ophørt forurening, når disse dommeres »i hvert fald« sammenholdes med den anden del af flertallet?

Svar:

Som det fremgår af mit svar på spørgsmål 8, fandt Miljø- og Energiministeriet det hensigtsmæssigt at indhente en vurdering fra Kammeradvokaten.

Om Kammeradvokatens og ministeriets vurdering henviser jeg til lovforslagets bemærkninger

Spørgsmål nr. 10:

Skal ministerens svar på spørgsmål 1 og 5 forstås således, at den ændrede formulering af jordforureningslovens § 40 ikke har tilbagevirkende kraft? I bekræftende fald ønskes oplyst, om ministeren vil fremsætte ændringsforslag, såfremt Højesteret ved en senere dom måtte nå frem til, at miljøbeskyttelseslovens § 72 ikke kan anvendes på ophørt forurening?